

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.10.2008, sp. zn. 20 Cdo 1802/2007

Číslo:

Právní věta:

Soud:

Datum rozhodnutí: 01.01.1970

Spisová značka:

Číslo rozhodnutí:

Číslo sešitu:

Typ rozhodnutí:

Hesla: Výkon rozhodnutí ve správním řízení

Předpisy: 337/1992 Sb. § 70 120/2001 Sb. § 40

Druh:

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 83

Není-ti stanoveno jinak, posuzuje se lhůta, ve které lze správní rozhodnutí vykonat, podle právního předpisu, na jehož základě bylo vydáno.

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2008, sp. zn. [20 Cdo 1802/2007](#))

Krajský soud usnesením ze dne 27. 11. 2006 změnil usnesení ze dne 12. 7. 2006, jímž Okresní soud v Kolíně nařídil podle rozhodnutí Městské policie města K. o uložení blokové pokuty ze dne 15. 10. 2001 pro částku 500 Kč a pro náklady exekuce exekuci na majetek povinného a jejím provedením pověřil JUDr. J. D., soudního exekutora, tak, že návrh na nařízení exekuce zamítl. Dále odvolací soud oprávněnému uložil zaplatit povinnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 900 Kč k rukám právního zástupce a dále zaplatit soudnímu exekutorovi na nákladech exekuce částku 7735 Kč. Odvolací soud uzavřel, že rozhodnutí, jímž byla stanovena povinnost zaplatit pokutu podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“), nelze vykonat, neboť v průběhu řízení (dne 31. 10. 2006) lhůta pěti let stanovená v § 88 odst. 1 tohoto zákona uplynula a nárok zanikl. Podle názoru odvolacího soudu je třeba podmínky výkonu rozhodnutí „odvíjet od znění předpisu, na jehož základě bylo vykonávané rozhodnutí vydáno, a účinného v době, kdy se tak stalo“.

V dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 238a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 237 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, namítá oprávněný, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b/ o. s. ř.). Nesprávné právní posouzení spatřuje v závěru odvolacího soudu ohledně zániku nároku oprávněného uplynutím lhůty pěti let podle § 88 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. Má za

to, že odvolací soud při posuzování existence jeho nároku vyšel ze zrušené právní normy, neboť návrh na nařízení exekuce byl podán 4. 7. 2006, zcela v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 500/2004“). Ustanovení § 88 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., podle něhož existenci nároku odvolací soud posuzoval, bylo s účinností od 1. 1. 2006 zrušeno zákonem č. 501/2004 Sb., o změně zákonů v souvislosti s přijetím správního řádu, a soud tedy měl postupovat podle obecné úpravy v § 108 odst. 4 zákona č. 500/2004, která stanoví, že exekuci lze nařídit do pěti let a provádět ji nejpozději do deseti let poté, kdy měla být povinnost splněna dobrovolně. Exekuční titul se stal vykonatelným 31. 10. 2001, čili návrh na nařízení exekuce byl podán ve lhůtě a stejně tak běží i desetiletá lhůta pro provedení exekuce. Navrhl, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší soud dovolání zamítl.

Z odůvodnění:

Dovolání, přípustné podle § 238a odst. 1 písm. c) a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a § 130 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon 120/2001 Sb.“), není důvodné.

Jelikož vady podle ustanovení § 229 odst. 3, odst. 2 písm. a) a b), odst. 3 o. s. ř. (tzv. zmatečnosti), k nimž je dovolací soud – je-li dovolání přípustné – povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3, věta druhá, o. s. ř.), v dovolání namítány nejsou a nevyplynají ani z obsahu spisu a protože jinak je dovolací soud vázán uplatněným dovolacím důvodem včetně jeho obsahového vymezení (§ 242 odst. 3, věta první, o. s. ř.), je předmětem dovolacího přezkumu právní názor odvolacího soudu, že uplynutím pětileté lhůty stanovené v § 88 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2005 zanikl nárok oprávněného vymáhat exekučním titulem vykonatelným dne 31. 10. 2001 uloženou blokovou pokutu.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud věc posoudil podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případněji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle § 37 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb. oprávněný může podat návrh na nařízení exekuce podle tohoto zákona, nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá exekuční titul podle tohoto zákona.

Podle § 88 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. lze rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení vykonat do pěti let po uplynutí lhůty určené pro jejich zaplacení.

Podle zákona č. 501/2004 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím správního řádu, článku 15, části patnácté, se v zákoně č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 88 včetně nadpisu zrušuje.

Exekučním titulem je v souzené věci blok na pokutu č. 0276702 vydaný Městskou policií v K. dne 15. 10. 2001, kterým byla uložena povinnému pokuta 500 Kč. Protože se jedná o rozhodnutí správní, platí, že se posuzuje podle toho předpisu, na základě něhož byl vydán. Podle tohoto předpisu se posuzují i otázky, jež jsou pro nucený výkon správního rozhodnutí relevantní.

Exekuční titul byl vydán v blokovém řízení upraveném v § 84 a násl. zákona č. 200/1990 Sb. Zákon také v § 88 odst. 1 stanovil pětiletou prekluzivní lhůtu, v níž lze rozhodnutí o uložení pokuty za přestupek vykonat. Zákonem č. 501/2004 Sb. byl s účinností od 1. 1. 2006 § 88 zákona č. 200/1990 Sb. zrušen, aniž by bylo přechodnými ustanoveními upraveno, jak se posuzuje lhůta, která počala běžet před tímto datem. Pojí-li se otázky významné pro exekuci správního rozhodnutí s předpisem, na základě něhož bylo vydáno (přičemž rozhodné je znění předpisu účinné v době vydání rozhodnutí), je také třeba lhůtu, do kdy lze rozhodnutí vykonat, jako vlastnost exekučního titulu, posuzovat podle tohoto právního předpisu.

Bylo-li podkladové rozhodnutí vydáno 15. 10. 2001, téhož dne nabylo právní moci a 31. 10. 2001 se stalo vykonatelným, lze jej vykonat jen v pětileté prekluzivní lhůtě stanovené v době vydání

rozhodnutí § 88 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2005, tedy do 31. 10. 2006. Domáhal-li se oprávněný nařízení exekuce návrhem doručeným okresnímu soudu dne 7. 7. 2006, odvolací soud správně dovodil, že uplynutím zmíněné lhůty jeho nárok zanikl. Názor oprávněného, že je v souzené věci třeba aplikovat § 108 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., je chybný, neboť toto ustanovení se vztahuje k právu vymáhat nepeněžitou povinnost.

Dovolací soud pro úplnost a přehlednost dodává, že nárok oprávněného by zanikl i v případě, pokud by pětiletá prekluzivní lhůta uplynula před 31. 12. 2005; pouze v případě, že by byl exekuční titul vydán před 1. 1. 2006 a lhůta k plnění by začala běžet po 1. 1. 2006, by se její běh již posuzoval podle nové právní úpravy, tj. podle § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., podle něhož pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění se uplatní postup pro správu daní (§ 70 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní poplatků, ve znění pozdějších předpisů). Skutečnost, kdy bylo exekuční řízení zahájeno, je pro posouzení lhůty, v níž lze rozhodnutí vykonat, bezvýznamná.

Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost napadeného usnesení zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle § 243b odst. 2, části věty před středníkem, o. s. ř. zamítl.